

Predmet: Aleksandar Medić – Škorpioni

Okružni sud u Beogradu, Veće za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K.V. 8/08

Broj optužnice: KTRZ 3/05

Optužnica podignuta: 07.10.2005.¹

Tužilaštvo: Nebojša Marković, zamenik Tužioca za ratne zločine

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništava iz čl. 142. stav 1. KZ SRJ u vezi člana 24. KZ SRJ, u pomaganju

Optuženi: Aleksandar Medić

Branioci: advokat Željko Fajfarić

Sudsko veće: sudija Snežana Nikolić-Garotić, predsednica Veća
sudija Vesko Krstajić, član Veća
sudija Vinka Beraha-Nikićević član Veća

Glavni pretres: 15. oktobar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač Fonda za humanitarno pravo (FHP)

Glavni pretres je započeo čitanjem precizirane optužnice.

Optužba tereti optuženog Medića da je neutvrđenog dana tokom jula 1995. godine na mestu zvanom Godinske Bare u blizini Trnova, kao pripadnik paravojne formacije pod nazivom *Škorpioni*, sa umišljajem pomogao pripadnicima svoje jedinice Peri Petraševiću, Branislavu Mediću, Miloradu Momiću i Slobodanu Davidoviću da liše života šest lica muslimanske nacionalnosti i to Safeta Fejzića, Azmira Alispahića, Sidika Salkića, Smaila Ibrahimovića, Dinu Salihovića i Jusu Delića, tako što je postupajući po naređenju svog komandanta Slobodana Medića da se zarobljenici streljaju sa automatskom puškom učestvovao u prevoženju zarobljenih lica, čuvanju da ne pobegnu i sprovođenju do spaljene vikendice Hasana Zvizdića i dok su zarobljenici ubijeni stajao i posmatrao streljanje čime je izvršio ratni zločin protiv civilnog stanovništva u pomaganju iz člana 142. stav 1. KZ SRJ u vezi člana 24. KZ SRJ.

Saslušanje optuženog Aleksandra Medića

U julu 1995. optuženi je bio pripadnik jedinice *Škorpioni* koja je bila u sastavu Vukovarskog korpusa VRSK. Jedinicom je komandovao Slobodan Medić zvani Boca i optuženi je bio u njegovom ličnom obezbeđenju. Jedinica se tada nalazila na terenu kod Trnova i bili su smešteni u napuštenim vikendiciama. Jednog jutra oko 7:00 časova čuo je komandantov glas kako kaže *idite po Žaru [optuženi Medić] neka i on krene sa vama* a zatim je u sobu gde je spavao ušao jedan vojnik i rekao mu da se spremi da krene na zadatak jer ga kamion već čeka. U zadnjem delu kamiona je video Peru Petrašević i

¹ Optužnica je izmenjena 09.10.2006. i 01.10.2008. godine

Milorada Momića i šestoricu zarobljenika koji su ležali vezani. Nije pitao o kakvom se zadatku radi, ali je pretpostavio da ih vode u zatvor ili na razmenu. Nakon 15-ak minuta vožnje zaustavili su se i izbacili zarobljenike iz kamiona. Iz kabine kamiona izašli su Slobodan Stojković, Branislav Medić i Slobodan Davidović. Naredili su zarobljenicima da legnu na zemlju. Optuženi se našalio sa jednim mladim zarobljenikom i pitao ga *jesi li prc'o* i on mu je odgovorio da nije. Momić je preko ramena ispalio jedan hitac i rekao mu da više ne razgovara sa njima. Nakon 15 minuta došli su zamenik komandanta Aleksandar Vukov i nekoliko vojnika, među kojima Đole zvani Šiptar. Vukov je nešto razgovarao sa Petraševićem, nakon čega su vojnici i zarobljenici krenuli putem, a zatim zašli u jednu livadu prema napuštenim vikendicama dok je Vukov otišao na drugu stranu. Sve što se dešavalo snimao je kamerom Slobodan Stojković. Optuženi je malo zastao da proveri da se u visokoj travi ne kruju mine i u tom trenutku čuo je pojedinačnu pucnjavu. Podigao je glavu i video kada je Đole Šiptar ispalio rafal u zarobljenike. Bio je u šoku i nije uspeo ništa da kaže. Krenuo je prema njima i video da su dvojica živi. Ustali su i počeli da prenose ubijene u napuštenu vikendicu, nakon čega je njih ubio Milorad Momić. Branislav Medić je prišao ubijenima i overio ih. Vratili su se u bazu i Petrašević je rekao komandantu da je zadatak izvršen. Komandant je pitao *Žara, jesi li se prekalio?* ali je optuženi samo prošao pored njega. Momić ga je pitao zašto nije pucao i rekao da zbog toga može da ima problema. Komandant ga nije kaznio, ali je bilo prozivki od strane ostalih pripadnika. Nakon deset dana vratili su se u Đeletovce i dobili odmor sedam dana. Ubrzo nakon ovog događaja pojavila se video-kaseta sa snimkom ubistva, ali su neki delovi obrisani.

Predlog Tužilaštva

Tužilac je predložio da se kao svedok pozove Slobodan Stojković i da se na glavnom pretresu pregleda video-snimak ubistva šestorice zarobljenika. Takođe, predložio je da se ostali dokazi i izjave svedoka pročitaju umesto neposrednog saslušanja. Odbrana se nije protivila predlogu. Veće će o predlogu doneti odluku naknadno.

Predlog Odbrane

Odbrana je predložila da se na glavnom pretresu sasluša svedok Pera Petrašević. Tužilac se protivio ovom predlogu jer jedno lice ne može o istom događaju biti saslušavano u dva svojstva, svedoka i optuženog/osuđenog. Sudsko veće će o predlogu odluku doneti naknadno i obavesti stranke u postupku.

Komentar:

Optuženi je govorio da je bio vrlo blizak sa komandantom Slobodanom Medićem, bili su venčani kumovi, i da je bio u njegovom ličnom obezbeđenju, tako da je nemoguća tvrdnja optuženog da jedini nije znao o kakvom se zadatku radi. Optuženi je izjavio da nikada ranije jedinica nije obavljala razmene ni streljanja, ali da je on pretpostavio da je to bio njihov zadatak. S obzirom na rečenicu komandanta *Žara, jesi li se prekalio?* može se zaključiti da je komandant podrazumevao da je optuženi znao da je zadatak ubistvo zarobljenika. Optuženi navodi da nije pucao i da je bio u šoku kada su zatvorenici ubijeni. Ipak, nije učinio ništa da zaštiti preostalu dvojicu, njegovo pasivno držanje ide dotle da se ne suprotstavlja Momiću koji kreće da ih ubije, čak ne pita zašto su ubijeni. U svojoj odbrani tvrdi da nije bio neprijateljski raspoložen prema zarobljenicima i da se sa

jednim čak našalio i pitao *jes ili prc' o* na šta je ovaj odgovorio da nije. Svedok Stojković, koji je snimio ceo događaj, na glavnom pretresu u prvom prvostepenom postupku izjavio je da je na to optuženi rekao zarobljeniku *i nećeš*, što ukazuje da je znao šta će sa njim desiti, ali optuženi je danas naglasio da to nije rekao i da se tako nešto ne čuje na videosnimku.

Glavni pretres: 08. decembar 2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Slobodana Stojkovića

Svedok se u julu 1995. godine, kao pripadnik jedinice *Škorpioni*, nalazio na terenu na Treskavici. Bio je šef kuhinje, ali je njegov zadatak bio i da kamerom snima aktivnosti jedinice. Na terenu je drugi vojnik bio zadužen za kameru, ali se on razboleo, tako da je komandant Slobodan Medić zvani Boca preneo to zaduženje na njega. Obično je po svom nahodanju snimao svakodnevne aktivnosti, ali ga je jednog jutra komandant pozvao i rekao *idi, snimi to i nemoj ništa da pitaš*. Video je kamion koji je bio spreman za pokret. Nije znao ko se nalazi u zadnjem delu kamiona, ali je video da je vozač bio Branislav Medić zvani Zvekan dok je na suvozačevom mestu sedeo Milomir Momić. Smestio se napred pored Momića i kada su krenuli pitao je Zvekana šta se dešava. Rekao mu je da će najverovtnije snimati streljanje, ali mu oni nije poverovao jer je Zvekan uvek preuveličavao svari. Kada su se zaustavili i izašli iz kamiona video je da su se pozadi vozili Pera Petrašević, optuženi Aleksandar Medić, Slobodan Davidović i šestorica zarobljenika, koji su bili vezani i pretučeni, među kojima su neki bili vrlo mladi. Neko je naredio zarobljenicima da legnu u kanalčić pored puta, licem prema zemlji. Primetio je da je baterija na kameri prazna i rekao Zvekanu da sve vrati u komandu po drugu. Kada je Zvekan otišao vojnici su počeli da pričaju sa zarobljenicima. Optuženi Medić je jednom zarobljeniku rekao *nisam zbog tebe prcao*. Zarobljenik mu je nešto odgovorio i na to je optuženi Medić rekao *šta kažeš, nisi ni ti?* Ubrzo je došao zamenik komandanta Aleksandar Vukov sa još trojicom vojnika, jedan od njih bio je Đole zvani Šiptar. Vukov je nešto razgovarao sa Petraševićem, nakon čega je otišao dok su vojnici koji su došli sa njim ostali sa grupom. Podigli su zarobljenike i krenuli putem, da bi ubrzo skrenuli i ušli u jednu livadu gde su se nalazile dve vikendice. Dok su hodali svi su ćutali, atmosfera se promenila i mogao je da oseti da će se nešto desiti. Zarobljenici su išli jedan za drugim, a vojnici pored njih. Petrašević je odvojio jednog zarobljenika i pucao u njega. Zatim su Petrašević i Zvekan ubili još trojicu, jednog za drugim, dok su dvojicu ostavili da prenesu tela u obližnu vikendicu. Optuženi Medić je bio tu, ali svedok se ne seća gde je stajao i šta je radio. Ostalu dvojicu su ubili u vikendici. Svedok nije ulazio unutra, ali je kroz otvorena vrata snimao šta se dešavalo. Vratili su se nazad u komandu i Petrašević je izvestio komandantra da je naređenje izvršeno. Svi su se okupili da bi popili kafu. Ćutali su i tresli se od šoka. Milodar Momić je rekao komandantru *kum [optuženi Medić] ti baš i nije neki*. Komandant je pitao *jel' skinuo njufer*, misleći da li je po prvi put pucao, ali je Momić odgovorio da nije. Optuženi je izgledao nervozno i počeo je da čisti pušku i tada je svedok video da je njegova puška čista i da zaista nije pucao. To što je optuženi Medić bio kum komandanta ga je spaslo, inače ne bi prišao bez kazne što nije izvršio naređenje

(nije pucao). Optuženi je voleo da se pravi važan, ali je bio plašljiv, tako da ga ne čudi što nije pucao.

Svedok je imao prilike da pregleda snimak i smatra da je bilo intervencije tj. jedan deo snimka je obrisan.

Tužilac je svedoku predočio njegovu izjavu koju je dao 23.02.2006. na (prvom) glavnom pretresu. Svedok je tada rekao da je nakon što je zarobljenik odgovorio optuženom Mediću da *nije pucao* odgovorio i *nećeš*. Danas je svedok izmenio svoj iskaz i rekao da nije čuo da je optuženi Medić to rekao. Na pitanje zašto je izmenio svoj iskaz svedok je odgovorio da je prvi put ispričao ono čega se sećao, ali nakon što je pregledao video-snimak događaja uvideo da nije tako bilo.

Pregled video-snimka streljanja zarobljenika

Na video-snimku se, između ostalog, vidi kako Pera Petrašević čuči i razgovara sa zarobljenikom koji leži prvi sa desne strane, ustaje i kaže *ništa, dvojicu ćemo ubiti, četvoricu ćemo ostaviti*. Zatim se čuje glas nekog od vojnika *koji budu najbolji*, nakon čega se se čuje smeh vojnika. Može se čuti kada optuženi Medić pita zarobljenika *šta kažeš, ni ti nisi pro'o?* Slobodan Davidović, takođe, pita *šta nisi nikad?*, a zatim se, zbog pucnja, ne čuje dalji razgovor.

Komentar:

Iskazi koje je svedok dao u istrazi i na (prvom) glavnom pretresu bliži su događaju, verodostojniji i, za razliku od današnjeg, dati bez prethodne pripreme i na osnovu sećanja. Iako je svedok Stojković promenio iskaz, to nema značaja za utvrđivanje krivične odgovornosti optuženog Medića. Optuženi je čuo, ili je mogao čuti, kada je Pera Petrašević rekao da će dvojica zarobljenika biti ubijena, a četvorica oslobođena. Iako na video-snimku izgleda kao da Petrašević to govori zarobljeniku koji leži, nakon toga se čuje komentar i smeh ostalih vojnika. Takođe, na snimku se može videti da optuženi posmatra dvojicu zarobljenika koji prenose tela. On stoji sa strane i ne protestuje zbog onog što se desilo. Vidi se da on posmatra likvidaciju preostale dvojice u vikendici, a zatim lagano kreće za ostalima ka kamionu, noseći ležerno pušku na ramenu. Ono što ostavlja snažan utisak je to što se jedan od dvojice preostalih zarobljenika *u šali* žali vojnicima da mu je teško da nosi tela ubijenih jer ga bole pluća od cigareta. Na njemu se vidi nada da će biti oslobođen jer je poverovao u ono što su vojnici rekli. Ako je optuženi Medić bio iznenađen ubistvom prve četvorice on ne čini ništa, niti pokazuje želju, da odbrani preostalu dvojicu. Njegovo prisustvo i pasivno držanje može se protumačiti kao psihološka podrška ostalim pripadnicima jedinice.

Glavni pretres: 28. januar 2009.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Pere Petraševića

Svedok je u julu 1995. godine bio pripadnik jedinice *Škorpioni*. Zajedno sa optuženim Aleksandrom Medićem bio je u obezbeđenju komadanta Slobodana Medića. U obezbeđenju su svi su bili jednaki ali kada se nije znalo šta i kako činiti čekalo se da na njegovu odluku. Svi su zajedno sa komandantom boravili u istom objektu i bili prilično prisni.

Jednog jutra komandant im je saopštio da treba da pobiju zarobljene koji su ležali u kamionu. Rekao mu je da se radi o muslimanima, ali nije precizirao gde i kako da obave zadatak. Ne zna ko je još bio tu kada mu je ovo komandant saopštio. Pretpostavlja da je kamion vozio Branislav Medić. Ušao je prvi u kamion, prešao je preko civila koji su ležali na podu i seo u dno koša. Za njega je to bio veliki šok jer nikad do tada nije učestvovao u ubistvu civila. Nakon pola sata su se zaustavili, svi su izašli iz kamiona i zarobljenici su legli pored puta. Prišao im je i popričao sa njima. Saznao je da je najmlađi među njima ima 16 godina i da su iz Srebrenice. Pitao ih je šta će im oružje, na šta mu je jedan od zarobljenih odgovorio da su samo dvojica imali oružje, ali nisu hteli da kažu ko. Zbog toga je rekao *četvoricu ćemo pustiti, dvojicu ubiti*. Svi su se šalili sa njima, ali se ne seća ko je pitao *jesi li prcao?* Branislav Medić je otišao po drugu bateriju za videokameru jer je trebalo da snime ubistvo. Nakon toga došao je Aleksandar Vukov sa svojim vojnicima. Svedok je otišao da pronade mesto za egzekuciju i izabrao prvu vikendicu sa dvorištem, udaljenu oko 200 m od granične linije. Vratio se i dao naređenje da krenu. Vodili su zatvorenike spuštenih glava i kada su došli na ledinu on je prvi ispalio rafal u jednog zarobljenika. Ne seća se ko je još pucao. Ostavili su dvojicu preživelih da prenesu tela ubijenih, ali se ne seća čija je to odluka bila [ta dvojica su takođe ubijena na kraju]. Kada su se vratili čuo je da se ostali šale na račun opuženog Medića i shvatio da on nije pucao. Dok su čistili puške Milorad Momić je rekao optuženom Aleksandru Mediću da drži pušku na gore kao da hoće da se isključi iz svega toga. Optuženom su se tresle ruke. Kada je završio sa čišćenjem njegova krpa je ostala čista. Čuo je kada je komandat optuženig Medića pitao *Žara, jesi li se prekario?* ali se ne seća šta je ovaj odgovorio.

Završne reči stranaka

Završna reč tužioca

Nesumnjivo je utvrđeno da je optuženi Aleksandar Medić sa umišljajem izvršio krivično delo koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Optuženi je učestvovao u lišenju živaota šest lica muslimanske nacionalnosti i zajedno sa osuđenima Perom Petraševićem, Slobodanom Davidiovićem, Branislavom Medićem i Miloradom Momićem, prema kojima je postupak odvojen i koji su za isto krivično delo osuđeni. Optuženi Aleksandar Medić je po naređenju komandanta Slobodana Medića učestvovao u prevozu lica, njihovom čuvanju da ne pobegnu i to upotrebom oružja i sprovođenju do mesta ubistva. Kod zarobljenih lica stvarao je osećaj beznadežnosti i time ih lišio volje za pokušajem bekstva. Prisustvovao je streljanju civila i posmatrao dok su leševi ubijenih pomerani. Više saslušanih svedoka izjavili su da je optuženi bio prisutan kada je komandant izdavao naredbu što je utvrdio i Vrhovni sud Srbije u svojoj odluci. Takođe, potvrđeno je da je optuženi vršio radnje pomaganja, tako što je držeći pušku učestvovao u vođenju, čuvanju, obezbeđenju streljanja, dakle sve što su činili i ostali prisutni, sve radnje neophodne za

samo streljanje, radnje podupiranja i olakšavanja izvršenja krivičnog dela ubistva. Jedina razlika između optuženog Medića i ostalih sastoji se u tome što on nije pucao. Ali on to nije učinio ne zato što nije hteo da puca, već zato što se uplašio. Takođe optuženi Aleksandar Medić ničim nije pokazao da ne želi izvršenje naređenja komandanta niti je sam odbio njegovo izvršenje. Komandant ga je po povratku pitao da li *se prekalio*, čime je optuženi znao da treba da strelja, ali on je bio plašljiv. Strah, a ne volja, je odlučio da on ne puca. U svojoj presudi Vrhovni sud Srbije je ukinuo presudu u jednom delu upravo zbog nejasnoća u čemu se sastoji čuvanje straže od strane Aleksandra Medića. Pravilnim tumačenjem se dolazi do zaključka da je njegovim postupcima stvoreno okruženje koje je predstavljalo branu za bekstvo, da je optuženi Medić u jednakoj meri doprineo zajedno sa ostalima u stvaranju osećanja beznadežnosti. Komandant Slobodan Medić je želeo da se njegov kum [optuženi Aleksandar Medić] *prekali*, pa je izvesno da je optuženi Medić morao znati gde ide i zašto tamo ide. U povratku, dok su ga ostali pripadnici vređali i šalili se na njegov račun, on je ćutao, nije ništa progovarao. Da nije čuo naređenje, mogao bi time da se pravda, ali nije, on je samo ćutao.

Bitna su tri momenta u vezi sa optuženim Medićem. Prvi je da su svi pripadnici obezbeđenja bili blizu komandanta kada je on davao zadatak, te su svi morali čuti njegovu sadržinu. Drugi momenat predstavlja čuvanje zarobljenika. Na video-snimku, koji je glavni dokaz, se vidi da optuženi sve vreme u ruci drži automatsku pušku i voljno učestvuje u celom događaju. Jedini razlog nepucanja je strah. Treći momenat je izivljavanje optuženog Aleksandara Medića nad zarobljenicima za koje je znao da će biti streljani. Rekao je jednom od zarobljenih, koji je ležao na travi, da zbog njega nije prcao. Kad mu je mladić odgovorio da nije ni on, optuženi mu je odgovorio da i neće, što je na suđenju poricao. Svedok Stojković je to potvrdio, ali je u kasnijem svedočenju negirao da se seća toga. Stojković nije mogao tako nešto da smisli, radi se o karakterističnom dijalogu koji se lako pamti.

U svojoj odbrani, optuženi Aleksandar Medić se nije iskreno pokajao, on se pravdao da nije znao da će zarobljenici biti streljani, što je dokazano kao netačno. Optuženi Medić i ostali su pre streljanja žrtve maltretirali, psovali, smejali se i šalili na njihov račun a da mladići nisu dali povoda za ovakav tretman, što predstavlja otežavajuće okolnosti.

Tužilac je zatražio izricanje osuđujuće presude i najstrožije kazne.

Završna reč odbrane

Odbrana osporava sve navode tužioca, jer nisu zasnovani na dokazima. Tužilaštvo je napravilo propust i umesto da podigne pojedinačne optuženice, optuženi Medić je optužen kao ostala četvorica kasnije osuđenih, a tek pred kraj postupka tužilaštvo je priznalo da Aleksandar Medić nije pucao i konkretizovalo optužbu u parvcu pomaganja. Sve vreme je odbrana dokazivala da Aleksandar Medić nije pucao, i pred kraj suđenja odbrana nije imala dovoljno vremena da se upušta u opovrgavanje navoda da je postupio sa umišljajem. Aleksandar Medić nije znao prirodu zadatka jer komandant mu nije rekao, a u kamionu su svi ćutali. Takođe, pripadnici *Škorpiona* pre ovog događaja nisu preduzimali ništa slično, tako da Aleksandar Medić nije mogao ni da pretpostavi šta će se

desiti. Tek kada je Pera Petrašević zapucao, shvatio je da je ubistvo planirano. Što se tiče navoda da Aleksandar Medić kaže zarobljenom *I nećeš* (da prcaš) to je čuo jedino svedok Stojković, ali na krunskom dokazu, video-snimku, to nije zabeleženo. Da takvu izjavu nije dao Aleksandar Medić, niti bilo ko drugi, potvrdio je kasnije i veštak nakon veštačenja video-trake. Mikrofon kamere, koji je veoma osetljiv, i koji čuje bolje od ljudskog uha, nije zabeležio takvu izjavu.

Ovaj događaj bi se odvio na isti način sa ili bez prisustva Aleksandra Medića. On nikakvu ulogu nije imao u ovom događaju. U situaciji koja se odigrala postavlja se pitanje šta je Aleksandar Medić trebalo i mogao da uradi. Nije mogao da nestane. Nije mogao da zaustavi ubijanje. Mogao je samo da se distancira, što je i uradio. Kod njega nije postojao umišljaj. On je bio puki posmatrač, sve bi se desilo i bez njegovog prisustva.

Odbrana je zatražila da optuženi Aleksandr Medić bude oslobođen svih optužbi.

Objavljivanje presude

Sudsko veće donelo je osuđujuću presudu kojom optuženog osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru.

Sud nije prihvatio odbranu i stav optuženog da nije znao ništa do samog početka ubijanja zarobljenika. Primio je naređenje i znao je šta treba da se radi, što je jasno na osnovu njegovog položaja na video-snimku, kao i na osnovu izjava svedoka. Takođe, komandant ne bi nikada poslao svog kuma da radi nešto što ovaj ne zna. Učestvovao je u prevozu lica, sproveo je zarobljenike do vikendice, stražario je, time stvorio kod zarobljenih osećaj beznadežnosti i lišio ih bilo kakve volje za pokušajem bekstva i stajao mirno dok su oni bili streljani. Time je sa umišljajem počinio krivično delo ratnog zločina u pomaganju. Optuženi Medić je ostao do rasformiranja jedinice *Škorpioni* 1995. godine, te je kasnije ponovo zajedno sa njima učestvovao u ratnim operacijama na Kosovu, čime nije pokazao nikakvo negodovanje prema članovima jedinice i svojim nadređenima. Kao otežavajuće okolnosti uzete su dodatne patnje zarobljenih pred streljanje, kada su u razgovorima ponižavani i fizički maltretirani kao i njihovo starosno doba, trojica su bili maloletni. Sa druge strane Krivični zakonik Republike Srbije propisuje mogućnost ublažavanja kazne za pomaganje, pa je sud iskoristio tu zakonsku mogućnost procenivši da je zatvorska kazna od 5 godina dovoljna za ispunjenje svrhe kažnjavanja.

Protiv ove odluke optuženi ima pravo žalbe Vrhovnom sudu Srbije.

Komentar:

U toku postupka, tužilac je suprotno utvrđenom činjeničnom stanju izmenio optužnicu, te je optuženog Aleksandra Medića optužio za pomaganje. Optuženi Medić se ničim nije razlikovao od ostalih. Učestvovao je potpuno ravnopravno sa drugima u ponižavanju, vređanju i maltretiranju zarobljenika. Pripadao je grupi koja je bila homogena i u svemu jedinstvena. Nije postojala mogućnost da neki od telohranitelja znaju za komandantovo naređenje, a drugi ne znaju. Kod optuženog Aleksandra Medića reč je o klasičnom izvršenju krivičnog dela u saizvršilaštvu. Uošte nije bitno da li je on pucao ili ne. Nakon

ukidanja presude u odnosu na ovog optuženog, novo prvostepeno veće bilo je vezano izmenjenom optužnicom, gde je Aleksandar Medić optužen da je delo izvršio kao pomagač i takvu kvalifikaciju nije moglo da menja. Međutim, imajući u vidu zakonsku odredbu koja predviđa blaže kažnjavanje pomagača samo kao mogućnost, sud je mogao izreći znatno strožiju kaznu od pet godina. Ovakvo okončanje ovog postupka nije zadovoljilo ni pravo ni pravdu ni oštećene. Sud nije vodio računa o generalnoj prevenciji i širem društvenom kontekstu osude za krivično delo ratnog zločina.

Fond za humanitarno pravo

